

BOLNIŠNIČNI OLIMPIJSKI TEDEN

6. JUNIJ DO 11. JUNIJ 2010

DNEVNIK

Arneju Hodaliču,
ki nam je to omogočil

Društvo za kakovostno rehabilitacijo otrok Slovenije KROS, OŠ Ledina,
Bolnišnična šola in Univerzitetni rehabilitacijski inštituta Republike
Slovenije URI SOČA

SE ZAHVALJUJEJO

ustvarjalcem koledar SPOROČILA OTROK SVETA

ARNEJU HODALIČU
BORISU BALANTU
GORENJSKEMU TISK d.o.o.

in vsem, ki so z nakupom pripomogli k temu, da se je skupina otrok s težavami v gibalnem razvoju in po nezgodni možganski poškodbi lahko udeležila mednarodnih bolnišničnih olimpijskih iger v Bruslju v juniju 2010.

Pomagali so nam:

OUR SPACE, NIKON, REPRO MS, VIST, SPLOŠNO STEKLARSTVO MAJORANC, CARL ZEISS, PARAOLIMPIJSKI KOMITE SLOVENIJE, SOČA OPREMA, CITY STUDIO, ASISTA, DIDAKTA, DRUŠTVO PARAPLEGIKOV DOLENJSKE BELE KRAJINE IN POSAVJA, ROKUS, ETRO, YDRIJA MOTORS, VOLKSBANK d.d., LIBERTY SLOVENIJA, CVETLIČARNA ŠIMENC, AGLEA d.o.o., COMING, STUDIO ANIMA, MC2 KREATIVNE REŠITVE, ODVETNIK JURIJ DOLŽAN, ZALOKAR&ZALOKAR, AQUASYSTEMS, DUNJA JEZERŠEK, PLEVNIK ANDREJ IN MNOGI DRUGI POSAMEZNIKI.

Iskrena hvala tudi podjetju ADRIA AIRWAYS, ki nam je omogočila ugoden nakup letalskih kart in vso potrebno pomoč pri samem letalskem prevozu.

OD SRCA HVALA.

BOLNIŠNIČNI OLIMPIJSKI TEDEN

Belgija

06. 06. 2010 - 11. 06. 2010

Nedelja, 6. junij 2010

Ta junijska nedelja je bila v marsičem prav posebna. Bila je referendumska nedelja (arbitražni sporazum), bila je nedelja, v katerem je vsa Slovenija pričakovala velike finale Slovenija ima talent. Bila je pa tudi nedelja, ko smo se ob 6.30 na letališču Jožeta Pučnika zbrali vsi tisti, ki smo se odpravljali v Bruselj, na bolnišnične olimpijske igre. Kdo torej? Jaka, Tomaž, Tomaž R, Lana, Dejan, Urša, Samanta – vsi ti mladi ljudje so kar nekaj svojih dni preživeli na rehabilitaciji na Soči in obiskovali tudi bolnišnično šolo OŠ Ledina. Njihovi spremljevalci na poti v Belgijo pa smo bili Nena, Simona, Andreja, Svetlana iz URI Soče ter Tanja Ba, Irena, Sabina in Tanja Be iz Bolnišnične šole.

Ob 6.30 smo bili zbrani torej prav vsi, vsi tudi zelo dobro razpoloženi, pričakovanja polni, veseli. Kljub temu, da so morali nekateri vstati že zelo zelo zgodaj, ob četrti uri zjutraj, kakšne zaspanosti pri naših mladostnikih in mladostnicah ni bilo čutiti, premagalo je to zaspanost veliko pričakovanje in tudi vznemirjenje. A pri marsikaterem staršu je bilo poleg veselja in ponosa moč zaznati tudi malo skrbi: Bo šlo? Bo vse v redu? Bo naša Lana, naš Dejan, naša Urša, naš Jaka, naša Samanta, naš Tomaž in naš Tomaž vse to zmožel brez nas? Ali bo vse v redu, pa smo se spraševali tudi vsi spremljevalci.

A časa za kakšno daljše spraševanje in razglabljanje ni bilo. Bilo je le še toliko časa, da smo naredili eno skupno fotografijo, potem pa smo že pogumno stopili v vrsto in se prijavili na let proti Bruslju. Ko smo oddali svoje kovčke in imeli v rokah svoje 'boarding cards', so se starši od nas poslovili – veliko jih je odšlo na razgledno ploščad, da bi nam pomahali, mi pa smo se odpravili proti – gatam. No, mislim seveda na gate, izhod, za Bruselj je bilo potrebno v nedeljo zjutraj iti na izhod številka 9.

Kakšno minuto zamude je imelo letalo, a tega niti opazili nismo, kajti bilo je toliko novega. Ko smo vzleteli pa sploh – malo smo gledali skozi okna, že so nam postregli s hrano in sokom, kavo, čajem, malo smo spet občudovali Alpe od zgoraj, pojedli letalski zajtrk, stevardese in stuart so pospravili in že smo se začeli spuščati. En, dva, tri smo bili v Bruslju. Naj pa povemo, da je bil let tudi zabaven – oba Tomaža, torej Tomaž R. in Tomi boy sta stresala šale kot iz rokava. Meni se je v srce usedel tale: Kaj je nesramno? Če potrkaš na Cankarjev dom in vprašaš, če je Ivan doma.

V Bruslju smo zelo hitro spoznali, da je brniško letališče res zelo pristrčno majhno, kajti kar pošteno smo se na bruseljskem letališču nahodili in navozili po premikajočem se pločniku, da smo prišli do svoje prtljage. A kar je bilo najvažnejše – niti en naš kovček se ni izgubil. Super!!! Lana, Urša in Samanta sta s Tanjo in Simono prišli do prtljage po drugi poti – z vozički namreč ni moč po vseh tistih labirintih, ki smo jih prehodili ostali. V letališki avli pa so nas že čakali naši belgijski prijatelji; Christian, Frederic in Isabelle. Bili so prav poletno oblečeni – kratke hlače, kratki rokavi, tako smo takoj vedeli, da je v Bruslju trenutno pravo poletje. In res bilo je vroče, sončno.

Najprej smo se zapeljali do našega hotela. Adagio hotel, povsem v središču mesta, je zelo prijeten hotelček, nobel. Čeprav smo prišli v času, ko v sobe ponavadi še ne moreš iti, so nam že pripravili dve, da smo lahko odložili prtljago in si malo spočili, pa tudi malce pomalicali. Čakal nas je namreč že obisk Atomiuma in Planetariuma. A ravno, ko smo čakali, da nas Christian in prijatelji pridejo iskat, se je ulilo kot iz škafo. Sprememba načrta je seveda sledila bliskovito. Iz avta smo si ogledali nekaj bruseljskih znamenitosti: spomenik neznanemu junaku, sodno palačo (kjer so se prejšnji teden kar streljali), kraljevo palačo, kjer kralj in kraljica ne živita, tam sta samo v službi, od daleč smo videli nekdanji botanični vrt.

Tako smo prispeli do Planetariuma, kjer smo si najprej ogledali maketo našega osončja, se s posebnim kolesom vozili po našem osončju (Jaka in Dejan sta bila še posebej navdušena nad takim potovanjem), ogledovali smo si posnetke Zemlje, Marsa. Potem pa smo se podali v veliko planetarno okroglo dvorano in si ogledali film o tem, kako se je v zgodovini razvijal pogled na vesolje. Nekoč so verjeli, da je Zemlja središče vesolja, da se Sonce vrte okoli nje, potem pa... Pokazali so nam, kje najdemo ozvezdja velikega voza, ki mu rečejo ponekod tudi velika posoda, pa velikega medveda, dvojčkov, tehtnice, raka. Kje najdemo Venero, kje Saturna? Lepo je bilo zreti v širno zvezdnato nebo, čeravno leto ni bilo pravo. Nismo namreč opazovali neba s teleskopom – pa saj bi to tudi zelo težko počeli ob treh popoldne.

Počasi nas je premagovala utrujenost, tako da ni bilo več moči za sprehod do Atomiuma. Močno nas je pestila tudi lakota, tako da smo se res z velikim veseljem odpravili v manjši lokal – pomlatili smo nekaj kebabov. V hotelu smo vsi dobili svoje sobe; bili pa smo kot ena velika družina, vse sobe so bile rezervirane na ime Babnik. Torej Babniki v 300 (Lana in Andreja), 301 (Simona in Samanta), pa 309 (Urša, Tanja Ba in Tanja Be) pa 511 (Sabina, Svetlana, Dejan, Jaka) in 513 (Tomi boy, Tomaž, Irena, Nena). Veseli smo bili vseh svojih novih sob, ki so bile pravzaprav mala stanovanja, malo počitka v njih, potem pa smo imeli že prvi skupni sestanek.

Domeniti se je bilo potrebno namreč kar nekaj reči – ali bodo mladostniki starejše vikali ali tikali (domenili smo se, da bo potrebno vikanje), kaj bomo naslednji dan sploh počeli, kdaj bomo vstali, kdaj bomo odšli na zajtrk, kako se bo potrebno obnašati, kaj bomo počeli popoldne.

Potem pa smo ugotovili, da je potrebno kupiti še vodo, mleko, čokolado, zato so se tisti, ki so bili najmanj utrujeni, odpravili v trgovino.

Prinesli so najnujnejše in veliko dobre volje pa tudi novih moči, tako da smo se še malo nasmejali, Tomaž je šel na Facebook, pozabili smo na talente in na arbitražni sporazum.

V svojih apartmajčkih smo se zvrstili v kopalnici – pridišali ven – in potem še pogovori, kakšen klic domov, spet pogovori in že smo se zazibali v sladki sen...

Ponedeljek, 7. junij 2010

Spanec je bil za vse nas zelo blagodejen – skoraj vsi smo spali zelo dobro, nekatere je motil le velik hrup z bruseljskih ulic – tiste seveda, ki v sobah nismo zaprli okna. Zjutraj se je hitro razširila novica, da je v velikem finalu Slovenija ima talent zmagala Lina. A bolj kot Lina je kaj hitro pomembnejši postal zajtrk, ki je bil dišeč, vabljev in slasten. Tudi jedilnica sama je bila zelo prijetna, zato bi še kar posedali in posedali, klepetali in klepetali, pa vmes še kaj slastnega prigriznili (Urša nam je toplo priporočila vanilijevo pecivo).

A na včerajšnjem sestanku smo se odločili, da se še pred obiskom Evropskega parlamenta odpravimo na krajši potep po Bruslju. Nekateri še niso videli prekrasnega Grand Placea, le redki so že videli Maniken Pisa, zato se je bilo že kar nujno odpraviti tja. Prvi nas je očaral s svojimi imenitnimi stavbami, Maniken Pis pa nas je predvsem zabaval, še posebej, ker je bil tokrat oblečen v obleko – nismo mogli ugotoviti, ali je to nogometni dres katere od reprezentanc ali kaj drugega. Slikali smo se ob njem vsi skupaj, vsak posebej, pa še dva po dva.

Seveda so na zamikale tudi številne trgovinice, že smo razmišljali, kaj bomo iz Bruslja prinesli svojim staršem, bratom, sestram, sošolcem, prijateljem, sorodnikom, pa tudi, koliko razglednic kupiti in predvsem katere. Izbira je bila seveda velikanska, odločitev pa vse težja in težja. Za mamico kakšno ruto, čipke morda? Za očija atomčka, čokolado?

Da bi bili pravočasno nared za odhod v Evropski parlament, smo se tudi od nakupovanja morali posloviti pravočasno. Ob 12. uri sta nas že čakala Christian in Frederic – tako da smo bili pred parlamentom dovolj zgodaj. Imeli smo dosti časa, da smo se pofotografirali – spet vsi skupaj, eden po eden, pa tudi dva po dva.

Obisk v parlamentu sta nam organizirali Tanja (Ba) in njena prijateljica Alenka, ki v Bruslju živi, dela pa v Evropski komisiji. Dogovorjeno je bilo, da nas bo sprejel evropski poslanec Milan Zver, a je bil gospod žal zadržan v Sloveniji zaradi izida referendumu o arbitražnem sporazumu (tako so nam povedali). Sprejel nas je njegov sekretar in nam skušal razložiti, kaj je to Evropski parlament, kaj Svet Evrope, kaj Evropska komisija. Ni tako preprosto, a morda nam je sedaj vsem vse bolj jasno. Ponovili smo tudi, kdo trenutno vodi Evropski parlament, kdo Evropsko komisijo, kdo je gospod Jirzi Buzek, kdo pa Herman Van Rompuy. Sedaj nam je bolj razumljivo, kaj pravzaprav delajo v parlamentu, koliko je parlamentarcev, kaj je spremenila lizbonska pogodba, nismo pa še povsem razumeli, zakaj se Evropski parlament seli iz Bruslja v Stassbourg.

Jaka je zelo treniral, kako bo izročil darilo dr. Zveru, tako da ga je z lahkoto izročil tudi gospodu sekretarju, da pa je bilo vse še lepše in prijetnejše, je Tomaž izvrstno na trobento zaigral Ne čakaj na maj. Nekaterim so se orosile oči in Tomaža bi še poslušali, a povabljeni smo bili še v parlamentarno dvorano, hemicikel. Še prej pa so nas slovenski parlamentarni gostitelji obdarili s priročno torbico in blokcem. Evropski

Torek, 8. junij 2010

Vstati smo morali malo bolj zgodaj, odhod iz hotela je bil namreč ob 9h. Ob 10h so se v bolnišnici St. Luc začele bolnišnične olimpijske igre, naj pa bi se začele točno točno, ker je svoj prihod napovedala tudi veleposlanica Republike Slovenije, gospa Anita Pipan. Mi smo sicer zamudili kakšno minutko (Dejanu se je iz nosa vlila kri, a naša strokovna ekipa pod vodstvom sestre Andreje je rešila tudi ta problem). Kljub zamudi pa smo prišli še prekmalu (to pa je prava časovna uganka, kako je to mogoče), kajti zaradi silnega prometa gospe Aniti ni uspelo priti pravočasno. Najprej so se naši Jaka, Samanta, Dejan, Urša, Lana, Tomaž, Tomi boy prijavili kot tekmovalci, potem pa se je že začelo ogrevanje – pod budnim vodstvom vzgojiteljice smo razgibali svoje male in velike sklepe. V bolnišnici je bilo že tako vroče, tako da so se nam kmalu orosila čela, a ker je gospa veleposlanica zamujala, smo zapeli še nekaj pesmi, pa tudi našo olimpijsko bolnišnično himno, Tomi boy je zaigral na trobento venček narodnih, pa še Ne čakaj na maj. Postal je velika zvezda, naš veliki talent. Posebno je Tomi boya in njegovo trobento vzljubil mali fantek, ki se od Tomaža ni in ni mogel ločiti.

Že je deklica na vozičku pripeljala olimpijsko ogenj, že so se začele igre, že smo se razdelili v skupine (modre, rdeče, zelene, rumene), pa so nam povedali: Gospa Anita prihaja. Še enkrat smo, tokrat še posebej glasno, zapeli olimpijsko bolnišnično himno - in ravno med petjem te himne je prišla nasmejana gospa Anita. Belgijska deklica ji je izročila šopek, naša Lana pa našo olimpijsko majico, v te lepe belo-zelene majice smo bili oblečeni tudi mi.

Ker se je mudilo, smo po skupinah začeli z igrami. Tekmovali smo v štirih: **tobogan bowling**, **leteče ribe** (skozi kroge je bilo potrebno vreči letečo ribo, drugi tekmovalcev na nasprotno strani mreže pa je moral to letečo ribo ujeti), **evropske gore** (potrebno je bilo s krogi zadeti tri stožce, drugi med njimi je bil Triglav), **ciljanje ploščic skozi pregrade**. Vsi smo se trudili po najboljših močeh, vzpodbujala nas je tudi naša veleposlanica in igre so minile bliskovito.

Že je bila tu zaključna prireditev – podelitev medalj. Podeljevali so jih naša veleposlanica Anita, direktor bolnišnice (big big boss) ter direktorica oddelka (big boss). Medalje smo dobili vsi – vsi smo se namreč trudili po svojih najboljših močeh. Čeprav je bilo vroče tudi na tej slavnostni prireditvi, smo še peli, najprej tudi belgijsko bolnišnično himno, potem pa še slovensko. Vsi smo bili veseli in ponosni, na nas je bila ponosna tudi naša veleposlanica Anita. Obljubila je, da bo naslednje leto zopet sprejela našo ekipo bolnišničnih olimpijcev.

Mi smo se morali naprej odžejati, potem preobleči, potem pa smo odšli na kosilo v bolnišnico. Nam je zelo teknilo, edino Tomaža je riž nekam pikal, tako da ga sploh ni mogel jesti. Le na njegovem krožniku je bil take posebne sorte riž, ki je pikal. Še dobro, da mu je Jaka odstopil nekaj svojega pomfrija. Zdelo pa se je, da Tomaž in Jaka sploh nista jedla pomfrija, ampak nore gobe – začele so se razposajenosti, kar je pomenilo, da je utrujenost minila.

Naši prijatelji so nas odpeljali zato pogledat veliko bruseljsko znamenitost – a glej ga zlomka, prav tam so bile velike delavske demonstracije, tako da do znamenitosti ni bilo moč priti. Morda je bilo to dobro, kajti v hotelu smo popadali k počitku in nekateri so padli v pravi pravcati spanec. Šele po peti uri popoldne smo se odpravili na potep – na ogled znamenitosti, na manjše nakupe, na sladoled in coca colo. Po vrnitvi pa smo imeli večerjo v sobi 300 in 301 – sestavine so medtem, ko so eni trdno spali, drugi pa le malo dremali, nakupili Irena, Urša, Tomaž, Nena in obe Tanji. Mhhhm, kako dobro je bilo – kruh, sirni namazi, palačinke, vafli s smetano in marmelado, sadje, jogurtu, mnjamsi mnjamsi. Potrebno je bilo pospraviti, kajti čakal nas je še večerni sestanek – dogovor o tem, kako bo tekel jutrišnji dan. Tomaž nam je ob koncu sestanka predvajal razmišljanje gospoda Serpentiška o tem, kako je z ženskami. Potem pa smo se v sobah družili in zabavali na različne načine.

Počasi smo se spet morali podati v svoje kopalnice in pižame. Preden smo utonili v svoje sanje, še prej pa so se nam pred očmi odvile slike današnjega dne –
kako smo tekmovali,
kako smo se trudili,
kako so bili nekateri so tekmovalci iz Belgije zares bolni,
kako nas je vzpodbujala veleposlanica Anita,
kako smo krasno peli himno,
kako je Tomaž s svojo trobento začaral in očaral vse,
kako smo usvojili medalje vsi, prav vsi,
kako dobro smo jedli,
kako smo opravili še zadnje nakupe,
kako smo pomakali piškote in prste, eni tudi roke, v čokoladni vodnjak, v bistvu v čokolodnjak,

kako si še do danes nismo uspeli ogledati finalne oddaje Slovenija ima talent,
kako smo ugotovili, da nam sob sploh ne bodo pospravili cel teden (joj, prejoj), ampak da jih bomo morali pospravljati kar sami,
kako se imamo super,
kako bi si želeli, da bi teden trajal večno...

Sreda, 9. junij 2010

Dan se je začel lepo, kajti spali smo lahko malo dlje – v recepciji smo se zbrali šele ob 9.45.

Pred nami je bil zanimiv izlet - odpravili smo se v mesto Gent in potem še do severnega morja.

V slabi uri smo prispeli v Gent oz Gand (po flamsko). Mesto namreč leži v flamskem delu Belgije, nekoč pa je bilo skupaj z Bruggem eno najpomembnejših in najbogatejših belgijskih mest. Mesto človeka naravnost očara, s svojo arhitekturo, prekrasnimi gotskimi cerkvami, pa tudi z reko in številnimi kanali. Dve ali tri ure za tak biser seveda ni nič, le toliko da smo ugotovili, da je to res prekrasno mesto in da se bo treba še kdaj vrniti – da bi se lahko v miru sprehodili po vseh prekrasnih uličicah, si ogledali vse njihove gotske cerkve, trdnjave, se popeljali z ladjico po kanalih. A nekaj smo videli tudi mi – nekaj lepih uličic, zanimivih in prekrasnih stavb, mogočno gotsko katedralo in v njej slavni gentski triptih – oltar v treh delih, ki ga v tem času restavrirajo. Ugotovili tudi smo, da ljudje govorijo flamsko, francosko le, če vztrajaš pri francoščini, nekateri pa tudi takrat ne – še Christian je potem z njimi govoril kar angleško. Tudi vsi napisi v mestu so v flamščini, kar pomeni praktično v holandščini.

Vreme je bilo dobro potovalno vreme, kar pomeni oblačno, od časa do časa pa nas je osvežil rahel dežek. Ko smo v katedrali prižgali za srečo svečke, pofotografirali to in ono, poskusili značilno gentsko slaščico –

čokoladni bonbon z višnjevim želejem (ful sladko), značilno gorčico (ful močno) je bil čas, da se usedemo in nekaj pojemo. Zavili smo v Pizza Hut in se najedli slastnih pic. Slastnih? Na krožnikih ni ostalo prav nič.

Še bi posedali in kramljali, a čakalo nas je severno morje, še kakšna ura vožnje torej. Nebo je postajalo vse bolj sivo, začelo je konkretno deževati, ko smo pa prispeli v obmorsko mestece Blankenberge, pa dež ni bil tako zelo močan. Kot je rekel Christian, tako je tudi bilo – belgijsko morje, 68 km obale imajo, je tako kot nebo – torej sivo. A morje je morje, naj bo slovensko, hrvaško, grško ali belgijsko – stekli smo do njega po peščeni plaži, naši belgijski prijatelji pa so pomagali Samanti in Lani. Nabrali smo specialne školjke – čisto črne in se dotaknili tudi morja (ni bilo ledeno). Andreja, Pierre, Jaka, Urša, Nena, Svetlana so na mivki narisali umetnine, Pierre je napisal tole

S L O V E N I J A
L
G
I
J
A

WITH SOME FRIENDS
je dodal Tomy boy

Ko smo se usedli, da bi nekaj popili, se je pošteno ulilo, še dobro, da smo že sedeli pod velikim dežnikom. Ne vem, kaj se je to sredo dogajalo po šolah v Sloveniji, zdi se, da so samo ocenjevali, saj so začeli prihajati SMS o ocenah. Če je padla kakšna bolj slaba, jo bo pač potrebno naslednji teden še popraviti. In basta.

Da bi pregnali misel na ocene, so nas Christian, Frederic in Pierre peljali na posebno razstavo – kipov iz mivke. Zares nekaj izjemnega! 40 umetnikov je iz 40 držav ustvarilo ogromno kipov, skulptur, ki so predstavile 100 najbolj zanimivih dežel oz. krajev. Iz mivke!!!! Česa vse nismo videli in prepoznali – Finsko je med drugim predstavljal mobitel Nokia, seveda iz mivke, Švedsko mivkasta Abba, Rusijo katedrala na Rdečem trgu in babuške, Japonsko suma borci in honda, Argentino tango in Evita Peron in tako naprej in naprej. Skulptur je bilo ogromno, med njimi smo se sprehajali in uganjevali, kaj predstavljajo, katero deželo. Prav poučno. Priročno je tudi bilo, da je bila razstava v pokritih prostorih, tako nas dež ni motil. Ko pa smo prišli ven, nas je pozdravilo celo sonce.

Pogled na uro – oh groza. Bila je že 7 zvečer. Do doma smo imeli še debelo uro vožnje, zato smo se morali kar odpraviti proti Bruslju. Ko pa nam je Christian povedal, da se zberemo jutri že ob 8h, pa smo pohiteli. Bolj smo se približevali Bruslju, bolj je deževalo. Res smo imeli tudi ta dan veliko srečo z vremenom – da skoraj ni deževalo, predvsem pa da ni bilo vroče. Težko bi namreč zmogli vse, kar smo. V Bruslju pa je lilo kot iz škafa ves ljubi dan!!!!!!!!!!!!

Srečno smo prispeli v hotel, potem pa se odpravili v sobo 300 in 301 - k večernemu prigrizku; vafli, pripravila jih je Urša, namazi, kruh, sadje, jogurti, makaroni, vse to je kmalu izginilo, kot da bi bili v sobi 300 in 301 sami termiti.

Sledil je kratki večerni sestanek o tem, kaj nas čaka jutri, Jaka je začel s krasno igro, kaj vzamemo na piknik (Jaka lahko vzame samo jajce, jabolko, Lina samo lopato, ljubljeno osebo, Tanja torbo, Sabina sliko,

Nena pa nič...). A z igrami smo morali končati. Ura je bila že skoraj deset, zunaj pa še povsem svetlo (dan je v Belgiji poleti daljši kot v Sloveniji, zakaj že?) – a misel, da bomo morali biti jutri na zajtrku že ob 7 uri, je bila tako strašljiva, da smo se počasi odpravili v sobe. Potrebno je bilo še malo pospraviti, se pripraviti na jutri, napisati kakšen SMS, se stuširati in utoniti v sladke sanje.

Četrtek, 10. junij 2010

Noč je bila kratka, prekratka, saj smo morali biti na odhod pripravljeni ob 8h, torej na zajtrku že malo po sedmi, torej smo vstali že ...

Christian, Frederic in Pierre so nas odpeljali v Limal. To je manjši kraj ne tako daleč od Bruslja, v njem pa je šola L'Ecole Escapade, ki jo obiskuje 19 otrok, tistih, ki se v večinski šoli ne bi znašli najbolje. Devet šolarjev te šole jih je bilo v mesecu marcu pri nas v Ljubljani, tekmovali so na bolnišničnih olimpijskih igrah na Soči.

Najprej so nas odpeljali v veliko telovadnico, ki je v tem mestecu in kjer imajo vsak četrtek šolarji in šolarke L' Ecole Escapade športne dejavnosti. Danes je torej četrtek in na vrsti so bile malo posebne športne dejavnosti – olimpijske

Po fair play prisegi smo začeli – z baseballom. Čeravno nas je najprej kar bolela glava, saj te igre sploh nismo poznali, pravila pa so zelo zelo zapletena, tudi če igro poznaš, smo se odlično znašli. Metali smo, lovili, odbijali, tekali od baze do baze.

Sledila je sedeča odbojka – odbijali smo balon sede. Morda se sliši, da je ta šport zelo easy – sediš na blazini in malo odbijaš balon. Pa ni, je zelo zelo težko. Balon je letel visoko, včasih pa sploh ni hotel leteti, včasih je letel pod mrežo, namesto nad, a borili smo se do zadnjega diha.

Tretja igra je bila tudi zahtevna. V ustih si moral držati plastično žlico, v njej pink ponk žogico in tako hoditi okoli stožcev. Žogica ti seveda nisi smela pasti iz žličke, če pa že je, jo je bilo treba pobrati in nadaljevati. Kar poskusite, pa boste videli, kako je to težko, še posebej, če je pomembno tudi, kdaj prideš na cilj. Tekmovali smo najprej v trojicah, vsak z vsakim, potem so zmagovalci tekmovali med seboj, pa spet zmagovalci z zmagovalci. Tekma je bila zelo zelo napeta vse do konca.

Prislužili smo si odmor, si malo odpočili na svežem zraku, na travniku videli živali, ki smo jih najprej, od daleč, imeli za koze (Irena), potem, ko smo bili malo bližje, za srne (Tanja Be), ko pa smo prišli bližje, pa se je izkazalo, da so to gosi ali pa morda race velikanke. Lana bi nama z Ireno napisala v redovalnico en velik cvek pri biologiji, če bi bila šola, še dobro, da je ni bilo.

Naši fantje so z belgijskimi zaigrali en nogomet, tako da so drugi del iger začeli vsi prepoteni in vsi naspidirani. Najprej smo se spopadli s poligonom, na katerem se je bilo potrebno plaziti, potem pa po kolenih hiteti po valoviti podlagi in še skozi obroče. Tudi to se zdi lahko, a kar poskusite, če pa to zmorete z eno roko ali nogo, pa... No, poskusite. Ta igra je bila res naporna in je od vseh nastopajočih zahtevala ogromno truda, vztrajnosti, močne volje in poguma.

Zato pa je bila zadnja igra bolj prijazna: milnim mehurčkom je bilo potrebno preprečiti, da bi se dotaknili tal. Tekmovali smo v ekipah po štiri, Christian in Tanja Be sta štela mehurčke, ki so se dotaknili tal.

Igre smo končali, rezultate je obdeloval računalnik (Frederic), mi pa smo bili v šolo povabljeni na kosilo, skupaj z belgijskimi šolarji in šolarkami L'Ecole Escpade, ki so nas toplo sprejeli. Po kosilu – presenečenje. Prostovoljka, ki pomaga učiteljem, je praznovala svoj rojstni dan, naš Tomi boy pa ji je zaigral na trobento Happy birthday. Seveda k rojstnemu dnevu spada tudi pecivo. ki smo ga bili deležni vsi.

Pa se je že začel slavnostni del: slovensko himna. Zaigral jo je na trobento Tomi boy, mi pa smo seveda peli, potem je sledila belgijska himna, in še naša olimpijska – spet smo jo ubrano zapeli. In potem podelitev medalj. Kakšen uspeh! What a fantastic day!

Baseball- zlata medalja Slovenija
Sedeča odbojka – srebrna medalja Slovenija
Igra z žlico – srebrna medalja Samanta Kegl
Mehurčki – srebrna medalja ekipa fantje Slovenija
bronasta medalja ekipa deklet Slovenija.

Res zgodovinski uspeh! Bravo!!!

A vsi vemo, je še nekaj pomembnejšega od same medalje – da znamo sodelovati in tudi nasprotniku priznati zmago, mu zanjo čestitati ter se tudi z njim veseliti. Ni tako nemogoče, kot se morda sliši – v L'Ecole Escapade je bilo videti veliko stisk rok in veselja tudi ob nasprotnikovih uspehih.

Utrujeno od tekmovanj in medalj smo se poslovili od naših belgijskih prijateljev in se odpravili na pravi olimpijski počitek. Potem pa še zadnji sprehod po Bruslju, še zadnji nakupi, še zadnja večerja v restavraciji Food factory, še zadnji sestanek.

Dogovor o tem, kako bo potekal jutrišnji dan, kdaj vstati, kaj obleči, kako spakirati. A to je bil poseben sestanek – je bil zadnji in zato smo si tudi povedali, kako smo preživeli ta teden, kaj nam je najbolj ostalo v spominu, kaj se nas je dotaknilo, česa smo se še posebej razveselili. Preberite si to v prilogi tega dnevnika.

Malce smo postali otožni, saj nam je postajalo jasno, da se bomo morali kmalu posloviti in da se bo ta sanjski teden končal že jutri, zato smo se raje začeli ubadati z zelo velikim problemom, kako bomo v kovčke spravili poleg hlač in majic še vse te čokolade, atomčke, polulančke, obeske, podstavke, čipke...

Petek, 11. junij 2010

Zadnji zajtrk – potem pa smo zaprli kovčke in potovalke. Tako je to, ko se končuje potovanje.

V hotelu so bili tako prijazni, da so nam dovolili, da smo lahko do 17h uporabili še eno sobo – tako, da smo v 301 znosili vso svojo prtljago. Ob 9.30 so nas že čakali Frederic, Christian in Pierre – odpeljali smo se v muzej Afrike, kjer so nas že čakali naši belgijski prijatelji, tisti, ki smo jih gostili v Ljubljani.

Skupaj nas je gospa Dominique popeljala po Afriki. Da je šlo hitreje, je za prevod poskrbela Tanja Be.

Najprej smo na fotografijah iskali predmete, ki jih je Dominique izvlekla iz velike vreče, podobne predmete smo iskali tudi v vitrinah v prvi sobi muzeja. Zagotovo je nekaj posebnega lesen vzglavnik- zelo priročen za Afriko, da si ne pokvariš frizure, pa tudi da ti v ušesa ne zlezejo insekti. Le eno napako ima – ni preveč udoben. Posebej zanimivo je tudi pokrivalo, ki pa ni zato, da bi te zaščitilo pred soncem, ampak si ga na glavo daš zato, da ti ne uidejo moči. Ustavili smo se ob velikem slonu, na zunaj pravem, razen oči, navznoter pa je bil ta slon lesen. Dominique nam je povedala veliko zanimivih reči o slonu, tudi o njegovih kakcih, ki jih skarabeji oblikujejo v prave krogle, na katerih si potem ustvarijo družinico. Ker pa je v teh posebnih kroglah tudi veliko semen, iz njih vzkljujejo prava drevesa. Morda jih zato možje podarjajo svojim izvoljenkam.

Naučili smo se tudi, kaj delajo na slonu ptice, zakaj ima bivol, ki živi v savani, ogromne rogove, tisti pa, ki živi v gozdu, pa male majčkene, pa še

ti so obrnjeni nazaj. Naučili smo se, zakaj žirafa je akacijeve liste in ima povsem neobčutljiv jezik, zakaj krokodil toči kar naprej solze, pa tudi kakšne vse maske nosijo v Afriki. In zakaj. Zdaj vemo tudi, zakaj ima slon okle – ne samo da se brani, pač pa tudi zato, da laže pride do vode - spiti jo mora 250 l na dan. Seveda bi o Afriki, boljše rečeno o Kongu, kajti ta muzej predstavlja samo Kongo, ki je bil nekoč belgijska kolonija, lahko še veliko izvedeli, a Dominique je presodila, da je za prvič dovolj, da moramo za kaj več priti še drugič. V muzeju smo preživeli kar dve uri, ki pa sta minili kot blisk, saj je znala gospa prav slikovito razlagati, imeli pa smo tudi priročne stolčke, da ni bilo potrebno stati.

Christian, Frederic, Isabelle in njihovi kolegi so nam pripravili tudi sendviče in pijačo, tako da smo se okrepčali. Belgijski šolarji pa so morali nazaj v šolo – čakal jih je test iz angleščine. BRRRRRRR, prav nič jim nismo zavidali. Še ena skupinska slika, potem pa smo se morali posloviti. In si obljubili, da se zagotovo spet srečamo.

Mi smo se odpravili proti hotelu – a zavili še do Atomčka, ne samo do, ampak povzpeli smo se tudi v in na Atom. Razgled je bil prečudovit, saj je bilo vreme sončno, jasno, doživetje prekrasno, dvigalo pa tako hitro kot v Gardalandu.

Če smo še tako zavlačevali, v hotel se je bilo potrebno vrniti. Posloviti pa smo se morali tudi od Cristiana - vsem je bilo malce hudo. Da bo petek malo žalosten, smo vedeli že zjutraj, ko smo zapirali svoje kovčke in potovalke, a ko pride trenutek slovesa, se v očeh hitro pokažejo solze, pa če si še tako pripravljen. Posebej Tanja Be si je kar naprej brisala solze. Malo je bilo potrebno počiti, zato nam je soba 301 in postelja v njej prišla zelo prav, malo smo še pomalicali, polizali sladoled, pospravili po sobi. Sabina in Urša sta hrano, ki je nismo pojedli, odnesli brezdomcu pred našim hotelom. Bil je neizmerno vesel, mi pa tudi. In že je bila ura 17h.

Poslovili smo se od hotelskega osebja in počakali na Isabelle, Pierra in Frederica, stlačili prtljago in sebe v kombije. Potem pa se je zgodilo: Uršo in Tanjo Ba smo pozabili pred hotelom. A ker imamo vgrajene dvojne mehanizme varnosti, smo to zelo hitro ugotovili – in rešili ta zaplet. Ugotovili smo le, da smo vsi tako zelo zelo zelo hiteli, da smo prehiteli še sami sebe. A vse se je dobro izteklo, lepo smo se pripeljali do letališča v Bruslju. Pa spet to smotano slovo –Pierru, Fredericu in Isabelle je bilo potrebno reči Au revoir. Žalost nas je spet preplavila.

A odpraviti se je bilo potrebno k okencu, da bi se prijavi na let. Gospa na okencu je očitno vstala z levo nogo, bila je zelo namrgodena in sitna, a smo vseeno uspeli. Morali smo na Gate A 51. Do tja nas je čakala dolga pot – po tekočih stopnicah in tekočih pločnikih. Samanta, Lana, Tanja in Simona so šle po svoje, a smo se na A 51 zopet srečali. Pred letom je bilo ravno toliko časa, da smo postali otožni, ker se je teden, preživet v Belgiji tako hitro izteklo, zaželeli smo si, da bi lahko podaljšali naše druženje za teden, dva, tri ali štiri. Da bi pregnali otožnost, ki se je plazila po nas, smo se spomnili veselih dogodkov, vseh vicev o blondinkah (Zakaj že blondinka začne zlagati obleke pri policijskem avtu? Ker na njem piše POLICE.), svojih velikih športnih uspehov – medalje smo si kar nadedli, malo smo tudi pomalicali, potem pa smo že zaslišali, da gremo lahko v letalo.

Letalo je bilo polno, povsem novo, prekrasno in veliko. Leteli smo izredno hitro, Postregli pa so nas kraljevsko. Opazovali smo sončni zahod, ki je z letala videti res malo skrivnostno in čarobno, naše misli pa so bile še hitrejše od letala, bile so že doma. Pri starših, sestrah, bratih, prijateljih, domačih.

Na Brniku smo zato svojo prtljago komaj dočakali, spet je pripotovala z nami vsa. Proti izhodu smo se skupaj odpravili s pesmijo Ne čaka na maj. Tam so nas pričakali naši domači – v očeh smo imeli vsi solze veselja, radosti, sreče in hvaležnosti, da smo toliko lepega doživeli, da smo se imeli tako zelo lepo, da smo se toliko novega in koristnega naučili in da so nas pričakali ljudje, ki jih imamo najraje na vsem širnem svetu.

Zapisala
Tanja Be(čan)

BESEDA UDELEŽENK IN UDELEŽENCEV

TOMAŽ R.

V Bruselj sem prvič letel z letalom. V Bruslju smo si ogledali njihovo znamenitost "polulančka". Najbolj so mi bile vseč skulpture iz peska, tudi mesto Gent mi je bilo zelo všeč, ker smo videli veliko zanimivih stvari. Užival sem v druženju z novimi bruseljskimi prijatelji, v igranju iger. Ponosen sem na osvojene medalje.

SAMANTA

Najbolj mi je bil všeč pogled iz letala. Spoznala sem veliko novih, prijaznih ljudi. Všeč so mi bili peščene skulpture, severno morje in ogled evropskega parlamenta. Najbolj sem uživala na olimpijskih igrah. Osvojila sem pet medalj.

JAKA

Najbolj mi je bil všeč Atomium. od športnih iger pa baseball. Všeč mi je bilo druženje z novimi belgijskimi prijatelji, ko smo skupaj igrali nogomet. Med počitkom sem z Dejanom igral družabne igre. V bistvu je bilo veselo in zanimivo.

TOMAŽ G.

Všeč mi je bil ogled muzeja in cerkve v mestu Gent. Na severnem morju smo videli letala, ki so letela visoko. Zanimive so bile skulpture iz peska. Razveselil sem se obiska naše veleposlanice na bolnišničnih olimpijskih igrah, posebej sem bil vesel, da sem ji lahko zaigral na trobento. Vesel sem tudi vseh osvojenih medalj in priznanj. Druženje z vrstniki, našimi in belgijskimi, mi bo ostalo v lepem spominu.

URŠA

Odnesa bom veliko novih vtisov: prva vožnja z letalom, olimpijske igre, Atomium, obisk severnega morja, kjer smo nabirali školjke in pisali v pesek, druženje z drugimi. Vesela sem bila osvojenih medalj. Najbolj so mi bile všeč peščene skulpture, , še posebno skupina ABBA.

DEJAN

Všeč mi je bilo letenje z letalom, obisk mesta Gent, parlamenta, planetarijuma in ogled razstave skulptur iz peska. Na morju sem gledal valove. Užival sem v hrani in pijači, v prostem času pa v druženju s prijatelji, igranju družabnih iger in klepetanju pozno v noč. Vesel sem bil osvojenih medalj in priznanj.

LANA

Najbolj so mi bile vseč olimpijske igre in da sem se prvič peljala z letalom.

SABINA

Skupaj smo preživeli šest krasnih dni. Da so bili dnevi tako lepi, so zato poskrbeli naši mladostniki, ki so z zanimanjem spremljali življenje v velikem mestu. Kljub oblačnemu in občasno deževnemu vremenu smo si ogledali mnoge znamenitosti Bruslja, obiskali mesto Gent in se veselili na obali severnega morja. Čokolado in vafle si bomo zapomnili vsi. Igra, druženje z belgijskimi vrstniki in izjemno uspešno sodelovanje naših olimpijcev na bolnišničnih olimpijskih igrah so bili dodatek k vsemu skupaj. Prepevanje pesmi, smeh in prijetno druženje mi bodo za vedno ostali v spominu. Doživete izkušnje so me obogatile.

ANDREJA

Izredno prijeten teden sem preživela, brez razmišljanja kam, kdo, ker je bilo vse dobro pripravljeno in za vse dobro poskrbljeno. V spominu mi bo ostalo desetkratna menjava dežja in sonca ter zelo dolg dan, saj je bilo v Bruslju pozno še vedno svetlo. Navdušila me je borbenost otrok na igrah. Posebna zahvala gre belgijskim prijateljem, ki so nas vozili okoli. Všeč mi je bil tudi ogled raznih znamenitosti, ki so jih otroci že našteali. Jeseni lahko kaj podobnega ponovimo.

TANJA Ba.

Zame je bil ves teden poln prijetnih izkušenj v druženju z otroki in sodelavci. Občudovala sem pozitivno naravnost otrok, ki so bili prilagodljivi in potrpežljivi, tudi z nami odraslimi. Druženje s kolegi in otroci iz Bruslja je zelo dragoceno, kar nas bogati in nam odpira nova spoznanja. Športna dosežki otrok, ki imajo težave z gibanjem, so neprecenljivi, saj so dokazali, da zmorejo veliko, če so igre primerno izbrane.

SVETLANA

Do sedaj smo se družili na Soči v rehabilitacijskem Inštitutu, ob tej priložnosti pa smo potovali v Bruselj, kjer smo videli ves svet, se družili, spoznavali drug drugega, spoznali nove prijatelje iz Bruslja. Zelela bi si, da bi imeli več priložnosti, da tak način druženja ponovimo, ker nas zelo obogati. Naša himna Ne čaka na maj, pa pove, da ne bi čakali na naslednje druženje do naslednjega leta.

IRENA

Všeč mi je, da se nismo nikoli izgubili in da nismo nikogar izgubili. V planetarijumu je bilo zelo zanimivo, le škoda, da razlaga ni bila v angleščini, da bi vsi lahko razumeli. Igre so bile dobro izbrane, tako da so vsi otroci lahko sodelovali. Ponosni smo na dosežke naše slovenske

TANJA Be.

Zelo toplo mi je pri srcu, ker se je sodelovanje z bruseljskimi prijatelji tako lepo razvilo. To prijateljstvo namreč skrbno gojimo že vrsto let., brez njega pa tudi našega bruseljskega tedna ne bi bilo. Z veseljem sem opazovala naše mladostnike in mladostnice, ki so se vsak dan več in bolj na široko smejali. Ta smeh mi je povedal, da jim je lepo. Vedno znova me je ganilo Tomaževo igranje na trobento, pa tudi naše uglašeno petje. Ponosna sem bila, ko sem videla, da so naši tekmovalci čestitali tudi svojim nasprotnikom. To zahteva od posameznika namreč veliko več poguma in moči kot sama osvojitev zlate medalje. Res je bilo občudovanja vredno, kako smo se otroci in odrasli lepo razumeli; vsem bi se rada zahvalila za bruseljske prijetne ure. Jaka se je te dni vprašal: "Zakaj ta teden tako hitro teče?" S tem je povedal, kar smo čutili vsi – da se imamo lepo in da bi radi, da bi to trajalo in trajalo. Strinjam se z Andrejo, da bi to ali kaj podobnega morali ponoviti, s to ekipo, pa še s kakšno drugo.

SIMONA

Zame je bila to zanimiva in pestra izkušnja, z našimi otroki in sodelavkami. Všeč mi je bilo zadovoljstvo naše ekipe ob osvajanju medalj. Ugotovila sem, da je Bruselj mesto dobre čokolade, saj smo to uspešno preizkušali vsak dan. Očaral me je bil obisk Genta in severnega morja. Vse stvari so bile dobro organizirane in zanimive. Zame je ta izlet dobra pozitivna izkušnja.

NENA

Zame je bila to nova, drugačna izkušnja, ki me je obogatila. Spoznali smo veliko novih ljudi, ki so nam bili vedno pripravljeni pomagati. Veseli me, da smo se kljub različnosti med seboj dobro razumeli. Ponosna sem na vse otroke, ki so sodelovali v igrah, ne samo zaradi doseženih rezultatov, temveč tudi zaradi tega, ker so znali navijati in se veseliti tudi dosežka drugega. Tomaževo igranje trobente me je vedno navdušilo. Njegova pripravljenost in naša uglašenost v petju pa ste mi bila v veselje. Na vseh področjih smo delovali kot uglašena skupina in zato ste vsi lahko ponosni nase. Meni bo udeležba na BOI ostala v lepem spominu. Pridružujem se vsem, ki so rekli, da bi nekaj podobnega lahko ponovili tudi pri nas doma.